

Hajdúsági, nyírségi kiadás

JEGYZET

A császár új ruhája

KEDVES ZILAH ENIKŐ

eniko.zilahi@naplo.haon.hu

Nem tagadom, még ma is szeretem a meséket. Mostanság egyre gyakrabban jut eszembe Andersen jól ismert története a császárról, meg az ő elhíresült új ruhájáról. Hogyan tették lová a főurat, akivel elhitették, hogy az ünnepi öltözet láthatatlan, finom fo-

nalból szőtt szálai csak az okos ember számára láthatók. Így aztán az uraság – bár furcsállta kicsit – peckesen lépdelt az alsóneműben, mintha ruha lenne rajta. Senki nem mert szólani egy szót sem, míg nem egy gyermek őszinte felkiáltása: – Jé, a császár meg

puccér! – észre nem térítette őket.

No hát, erről a történetről nekem egyre gyakrabban a lóvá tett tisztességes, becsületes magyar paraszt jut eszembe. Szóval ezekkel a tisztességes magyar emberekkel évről évre el akarják hitetni, hogy akkor járnak jól, ha a kínkeservvel, verítékkal megtermelt zöldségért, gyümölcsért egyre kevesebbet kapnak. A jó magyar ember izzad a napon, tenyerét kérgesre töri a kapa, dereka szakad, miközben hétrét görnyedve szedi a ribizlijét, aminek kilójáért néhány évvel

ezelőtt kapott rendesen forintot, míg az idén csupán harminc-negyvenöt forintra takarítják a bogyók kilóját. Érzi, hogy valami nagyon nem stimmel, tudja, hogy kész ráfizetés, mégis leszedi, merthogy sajnálja a tövén rohadni, no meg a szomszédától is szégyellné.

De vajon meddig tesz úgy, mintha vak lenne? Valószínű addig, míg az a bizonyos mesebeli gyermek őszinte mondata rá nem ébreszti, hogy valakik, valamikor, nem tudni, miért, de csúnyán rászedték.